

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

GILBERT KEITH CHESTERTON: MODROST OČETA BROWNA

Podatki o knjigi

- Naslov: Modrost očeta Browna
- Avtor: Gilbert Keith Chesterton
- Prevod in opombe: Branko Gradišnik
- Cena: 20 EUR
- Velikost: 125 mm x 210 mm
- Vezava: broširano z zavih
- Število strani: 260
- ISBN: 978-961-278-208-5
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Uredništvo

telefon 01.244.36.70

mohorjeva@siol.net

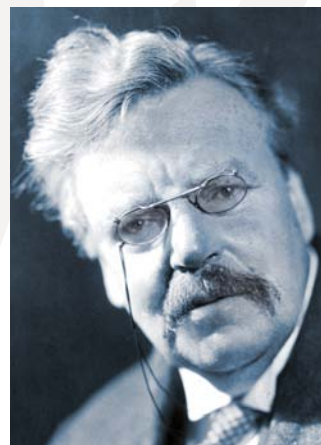
Duhovnik kot detektiv

Chestertonova detektivske zgodbe o očetu Brownu so pisane z izjemno močjo in mikavnostjo, ki nevsiljivo ponuja tisto žlah-tno prvino katoliškega nauka, namreč spoznanje o človekovi popravljivosti.

Oče Brown je katoliški duhovnik, ki mu je spovedniška praksa v angleški kaznilnici tako približala zločinčevu dušo, da zna gledati skozi njene napočenine; obenem mu trdna vera v Boga daje pogum, da razjasnjuje zagonetne primere zločinov. On ve, da je skrivnost skrivnostna samo zato, ker smo odgovor iskali drugje kot pri človeku, in da se čudeži ne dogajajo tako zlahka kot hudodelstva.

O avtorju

Gilbert Keith Chesterton (1864–1936) se je s svojimi deli uveljavil kot eden najbolj odmevnih katoliških in socialnih mislecev; je avtor mnogih briljantnih esejev, pa še bolj briljantnih leposlovnih besedil žanrske – fantastične in detektivske – provenience. V pričujoči knjigi je v celoti objavljena druga od petih »serij« Chestertonovih detektivk o očetu Brownu.

Prva knjiga z naslovom *Nedolžnost očeta Browna* je izšla pri Celjski Mohorjevi družbi leta 2013, že leta 2001 pa avtorjevo prav tako izjemno delo *Pravovernost*, ki velja za najboljši primer apologetike krščanstva v 20. stoletju.

Odlomek iz knjige

Nekega belega, čudnega jutra, ko so se meglice počasi vzdigovale – enega tistih juter, ko je že sam element svetlobe videti kot nekaj skrivnostnega in novega –, je šel oče Brown od maše domov. Razkropljeno drevje se je bolj in bolj očrtavalo iz sopuha, risano najprej s sivo kredo, potem z ogljem. V bolj razmaknjenih presledkih so se prikazovale hiše na razlomljenem obrobju predmestja; njihovi obrisi so se vse bolj jasnili, dokler ni prepoznal mnogih, v katerih so živeli priložnostni znanci, in mnogih drugih, katerih lastnike je poznal tudi po imenu. A vsa okna in vrata so bila zatisnjena; med temi ljudmi ga ni bilo, ki bi bil pokonci ob takšnem času, še manj pa na takšni poti. Ko je korakal pod senco lepe vile z verandama in s širnima dekorativnima parkoma, je zaslišal zvok, ob katerem se je skoraj nehote ustavil. Bil je brez dvoma pok pištole ali karabinke ali kakega drugega lahkega strelnega orožja; vendar pa to ni bilo tisto, kar ga je najbolj vznemirilo. Temu prvemu, polnemu zvoku je nemudoma sledila vrsta šibkejših zvokov – preštel je, da jih je bilo nekako šest. Pomislil je, da je to zagotovo odmev; čudno pa je bilo, ker odmev ni niti najmanj spominjal na prvotni pok. Pa tudi ničemur drugemu, česar se je lahko domislil, ni bil podoben; tri reči, ki bi se zdele temu še najbližje, bi bile zvok sodavice, ki šikne iz steklenice, kateri izmed mnogih živalskih glasov in pa glasovi, ki jih daje od sebe človek, kadar skuša zadržati smeh. Nič od tega pa se ni zdelo ne vem kako smiselno.

Oče Brown je bil sestavljen iz dveh ljudi. Prvi je bil mož dejanja, skromen kot marjetica in natančen kot minutni kazalec; ta se je vrtel po svojem malem krogu in mu še v sanjah ni hodilo na misel, da bi ga šel spreminjat. Potem je bil tu še človek razmisleka, in ta je bil veliko bolj preprost, pa tudi močnejši, in ni ga bilo lahko ustaviti; njegove misli so bile (v edinem pametnem pomenu te besede) svobodne misli. Ni si mogel kaj, da si ne bi bil, tudi nezavedno, zastavljal vseh vprašanj, ki si jih je bilo mogoče zastaviti, in da ne bi bil odgovoril na vsa, na katera je znal odgovoriti; in vse to se je dogajalo prav tako nepretrgoma kot dihanje ali krvni obtok. Nikdar pa ni zavestno prenašal svojih dejanj iz kroga svojih dolžnosti; in v tem primeru sta se njegova nagiba znašla pred resno preizkušnjo. Ravno se je že namenil, da se odvleče naprej skozi somrak, in si govoril, da se ga zadeva pač ne tiče, a obenem je nagonsko v glavi še vedno preobračal in zavračal dvajset teorij glede tega, kaj bi utegnili pomeniti nenavadni glasovi.